

Hegyi Magdolna
Phibo születése

Még alig kelt fel a nap. A harmat csillogott a rét növényein. Pislogó Hajnal ma is, mint minden reggel körbesétálta az apró, fákkal szegélyezett tisztást. Az űruborkák szeretnek sokáig aludni, de Pislogó Hajnal, aki az űruborkák virág-mestere volt, nem tudott ellenállni az ébredező növényeknek.

Ahogy sétált, egy kisebb virág árnyékában észrevett két apró alakot.

- Hát Ti? Mit csináltok itt ilyen korán gyerekek?

Két elválaszthatatlan barát, Phibo az űruborka gyerek, és Pipi az űrgomba, üldögélt a virág mellett, és megigézve bámultak valamit.

- Pislogó Hajnal! Ezt nézd! Találtunk valami nagyon érdekeset! - mondta halkan Phibo - Gyere! Nézd!

Pislogó Hajnal közelebb ment, és apró fészket pillantott meg egy fűcsomó közepére rejtve.

- Te tudod mi ez? Pipi szerintem tudja, de mivel űrgomba, nem tud beszélni. Én meg még soha nem láttam ilyen fura gyönyörűséget!
- Ez egy tojásokkal teli fészek Phibo. A tojások mamája hamarosan visszatérhet, és nem szabad őt megzavarni. Menjünk haza. Gyertek velem.

Phibo csodálkozva feltápáskodott.

- Tojás? Az meg mi? És van benne valami? Mintha mocorgott volna.
- A tojásban baba van. Apró kisbaba. Azokban a tojásokban amit a fészekben láttál, kismadarak vannak. A kismadarak pedig ezekből a tojásokból születnek.
- Tényleg?

Phibo elgondolkozott.

- Én is tojásból születtem? - kérdezte Phibo.
- Te is! És a Te születésed nagyon különleges volt.
- Elmeséled?
- Hát persze - mosolygott az űruborka lány.

Pislogó Hajnal, Phibo és Pipi lassan ballagtak a hazafelé tartó kis ösvényen. A nap egyre magasabbra kúszott, kellemesen melegítve a két űruborkát, és a mellettük ugráló aprócska űrgombát.

- Hol is kezdjem...talán a legelejéről. - mondta csendesen Pislogó Hajnal.
- Az űruborkák születése rendkívüli és csodálatos. Amikor két űruborka igazán megszereti egymást, és a szívük telis-tele lesz szeretettel, olyan sokkal, hogy szeretet szinte túlcsordul a szívükön, akkor közösen fújják egy nagy szeretetbuborékot. Ez egy olyan pillanat, ami nagyon ritkán fordul elő egy űrubi életében. Ez a nagy buborék más mint a megszokott szeretetbuborékjaink. Fénylik mint a nap, és tisztább, mint a leges legtisztább tó vize. A buborék lassan felemelkedik, és a közepén megjelenik egy aprócska űruborka tojás. De ez csak akkor történik meg, ha a buborékot valóban őszinte és igaz szeretettel fújják.

A tojás más mint a madártojások, amit láttál. Az űrubi tojást nem lehet megfogni. A szeretetbuborék vigyáz rá, óvja és védi. A buborék elindul a levegőben, és kiválasztja a tojás számára a legjobb, és legvédelettebb helyet.

- Elrepül a tojással? De hova?
- Ez változó. Leginkább a két űruborka közelében marad, tudod azokkal akik a buborékot fújták. Van olyan buborék, amelyik az ágyba költözik, van amelyik a mennyezethez tapad, vagy éppen a kamrában bújik meg a lekvárok között.
- Nahát! - csodalkozott Phibo.
- Ugye ismered Meditáló sziklát?
- Hát persze. Soha nem mond semmit.
- Valóban egy kissé szűkszavú - mosolygott Pislogó Hajnal.
- Nos képzeld el, hogy Meditáló Szikla buborékja a fürdőszobába, a vízzel teli kádba költözött. Annyira szeretett ott úszkálni, hogy a szüleinek át kellett járniuk a szomszédba fürdeni, amíg a kis Meditáló Szikla ki nem bújt a tojásból.
- Ez nagyon vicces - nevette el magát Phibo.
- Igen, az.
- És az én szeretetbuborékom? Hol volt?
- A Te születésed, és a buborékod helye igazán varázslatos. És képzeld! A te történetedben még én is benne vagyok.

Egy csodás tavaszi reggelen a virágaim között voltam. Épp locsoltam őket. Akkoriban kezdtek nyílni a tulipánok. Ahogy itattam őket, egy csilingelő hangra lettem figyelmes. Az egyik apró, sárga tulipán szirmain világító, vakító fény szűrődött át. Annyira szép volt! Még soha nem láttam ehhez foghatót! Odamentem és benéztem a szirmok közé. És tudod mit találtam ott?

- Engem! - mondta csillogó szemmel Phibo..
- Igen, téged. Éppen akkor bújtál ki a tojásból. Amikor megszülettél, és rám néztél, mosolyogtál. És a mosolyodtól az egész világ ragyogni kezdett. A virágaim táncoltak, a fák énekeltek, és lombkoronájukat a feltamadó enyhe szél összeborzolta.

Phibo mosolygott, Pipi tapsikolt örömeiben. Lassan egy icipici házhoz értek. A ház előtt apró kispad állt, mellette Pislogó Hajnal csodás virágoskertje.

- Gyertek. Ülünk le egy kicsit, máris hozok egy bögre finom kakaót. A legújabb találmányom.

Pislogó Hajnal nemsokára három gőzölgő, illatos kakaóval tért vissza.

- Tessék, igyátok.
- Juj de finom! Miből van ez?
- A virágaim nektárjából, és csokoládéból főztem.

Egy ideig szóltanul itták az italt, gyönyörködve a tavaszi virágokban.

- Kérdezhetek valamit? - szólt Phibo halkan, és Pislogó Hajnalra nézett.
- Persze! Mondd csak!
- Nekem miért nincsenek szüleim?
- Mindenkinek vannak szülei. Neked is. A Te buborékod úgy látta jónak, hogy máshova lebeg, máshova visz Téged. Ennek az okát még nem lehet tudni, de semmi nem történik

véletlenül Phibo. A szeretetbuborékok többet tudnak mint mi mindannyian. Okkal történt így, hidd el!

Phibo elgondolkozott. Hallgattak. Lány szellő szaladt végig a kis réten, és a virágok kedvesen ingatták színes fejcskéiket.

- Azt hiszem, hogy tudom miért történhetett - suttogta Phibo.
- Azért, hogy te rám találj. És örökre együtt lehessünk. Azért hogy te legyél az én Anyukám.

Pislogó Hajnal magához húzta Phibót, és megpuszilta.

- Igen, én is azt hiszem.

Phibo és Pislogó Hajnal még sokáig ültek szorosan egymás mellett.

Aznap a napsugár édesen ragyogta be a világot, és szeretetbuborékok szálltak versenyt a tavaszi virágok felett.

